

Arrest

nr. 320 452 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 november 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de besteden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het district Gardez, in de provincie Paktia. In 2008

verhuisde u met uw familie naar Kaboel waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde er samen met uw familie, vrouw en kinderen. U studeerde in India en behaalde er uw bachelordiploma.

Van 2017 tot de machtsovername van de taliban in augustus 2021 had u uw eigen transportbedrijf: "N.(...) H.(...)". Het hoofdkantoor van uw bedrijf bevond zich in Kaboel. Voordien werkte u in het transportbedrijf van uw paternale ooms: "E.(...) t.(...)".

In 2014 hadden uw ooms een contract met het ministerie van defensie afgesloten om nieuwe rekruten van het nationale leger, alsook gewonde en gedode soldaten te vervoeren van en naar Kaboel. Rond 2016 werd de minderjarige zoon van een van uw ooms ontvoerd en drie maanden lang vastgehouden alvorens verminkt en vermoord te worden. Dit wegens het contract van uw ooms met het ministerie van defensie. U bevond zich in die periode in India waar u studeerde. Er volgde een onderzoek en drie mannen werden gearresteerd en in 2018 ter dood veroordeeld en geëxecuteerd. In 2017 besloten uw ooms om hun bedrijf voortaan alleen maar te gebruiken voor privévervoer. U besloot daarom samen met uw vader uw eigen transportbedrijf op te richten om het contract met het ministerie van defensie te kunnen overnemen. Zo geschiedde.

U kreeg zelf ook problemen met de taliban. U ontving een eerste dreigbrief van de taliban op 8 februari 2021 omwille van het contract dat u had met het ministerie van defensie. Tien dagen na de eerste brief werd één van uw wagens aangevallen door de taliban, nog eens tien dagen later werd nogmaals een van uw wagens aangevallen door deze groepering. Een kleine vijf dagen later ontving u een tweede dreigbrief op 26 februari 2021. U gaf hier telkens geen gehoor aan. Na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 hebben de taliban uw beide bedrijven ingenomen.

U besloot een week later uw land van herkomst te ontvluchten. Toen u zich reeds enkele dagen in Pakistan bevond, kwamen de taliban tot twee maal toe bij u thuis op zoek naar u. Bij deze bezoeken namen ze allerlei documenten en geld mee en ook uw vader, die ze na een paar dagen door bemiddeling van de dorpsoudsten weer vrij lieten. Een jaar later, toen u zich reeds in België bevond, ontving u op 12 juni 2022 een laatste brief van de taliban waarin uw aanwezigheid verzocht werd.

U verliet Afghanistan 10 dagen na de machtsovername van de taliban in augustus 2021. U reisde naar België via volgende landen: Pakistan — Verenigde Arabische Emiraten — Rusland (waar u zeven maanden verbleef) Wit-Rusland — Polen en voor u onbekende landen. U kwam aan in België op 26 november 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 november 2022. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u diensten leverde aan de Afghaanse overheid. U vreest daarnaast ook de familieleden van de ter dood veroordeelde daders die uw neef hebben omgebracht. U vermoedt namelijk dat zij nu talibanleden zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de vergunning voor uw bedrijf, een kopie van uw werkbadge, een kopie van de vraag om inlichtingen van het ministerie van defensie, een kopie van drie dreigbrieven van de taliban, een kopie van vier foto's van uw werk, waarbij ook foto's van een vernielde wagen, een kopie van een krantenartikel over uw ontvoerde neef, een kopie van de identiteitskaarten van uw familieleden, een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort met daarin een visum voor Rusland, een kopie van familiefoto's, een kopie van uw schooldocumenten en een USB-stick met daarop een videofragment met de berichtgeving over de ontvoering en dood van uw neef A.(...).

Op 12 februari 2024 bezorgde u het CGVS nog enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat u diensten leverde aan de Afghaanse overheid. U vreest daarenboven de familie van de ter dood veroordeelde daders die uw neef hebben omgebracht van wie u vermoedt dat ze nu talibanleden zijn. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country->

guidance-afghanistan-january-2023) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid of de ordediensten te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Een eerste element is uw profiel. Zo stelt u dat u van 2017-2021 eigenaar was van uw eigen transportbedrijf en daarbij een contract had met het ministerie van defensie om nieuwe rekruten van het nationale leger alsook gewonde en gedode soldaten van en naar Kaboel te vervoeren (CGVS, p 6).

Zo merkt het CGVS op dat waar u een terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van uw vroegere tewerkstelling, dit feit in se niet voldoende is opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt uit de landeninformatie die hierboven reeds werd aangehaald evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de overheid of samenwerkten met de ordediensten. Daarbij stelt het CGVS niet in vraag dat u een transportbedrijf had waarbij u privévervoer aanbood. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw vermeende contract met het ministerie van defensie waarbij u instond voor het transport van ANSF-leden.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan uw verklaringen over het vermeende contract dat u zou hebben gehad met het ministerie van defensie om nieuwe rekruten en gewonde en gedode soldaten te vervoeren via uw transportbedrijf. Ten eerste legt u geen begin van bewijs neer die uw verklaringen kunnen ondersteunen. De enige documenten die u hebt overhandigd, betreffen een vraag om inlichtingen aan zowel uw bedrijf als aan het bedrijf van uw ooms uitgaande van het ministerie van defensie, en een tabel met tarieven en auto's die u hen kunt aanbieden (zie groene map, document 3). Daarnaast werd u gevraagd welke prijzen u voorgelegd heeft aan defensie toen ze eerst interesse toonden in uw bedrijf, waarbij u antwoordt dat u hen nooit prijzen hebt vermeld gezien deze te veel fluctueerden (CGVS, p 10). Aangezien u in de vraag om inlichtingen een tabel met tarieven vermeldt en ook neerlegt (groene map, document 3), kan hier dan ook geen geloof aan gehecht worden. Bovendien betreffen deze door u voorgelegde documenten fotokopieën waarvan de bewijswaarde an sich al gering is. Dergelijke documenten kunnen makkelijk vervalst zijn door allerlei knip-of plakwerk of tegen betaling verkregen worden.

Daarenboven schieten uw verklaringen omtrent de totstandkoming van dit contract ook tekort. Zo stelt u dat u geïntroduceerd werd aan het ministerie van defensie via het ministerie van transport (CGVS, p 9). U gevraagd naar uw contactpersoon binnen het ministerie van defensie, vernoemt u ene "S(...)" (CGVS, p 11). U gevraagd over hem te vertellen, kan u maar beperkt info over hem geven en stelt u dat hij werkte voor het ministerie van defensie (Ibid.). U verder gevraagd naar zijn taken, stelt u dat hij de leiding had over een commissie en er directeur was (Ibid.). Dat u enkel zo oppervlakkig en weinig doorleefd kan vertellen over uw contactpersoon binnen het ministerie van defensie, een man met wie u meermaals tijdens verschillende vergaderingen contact had, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende contract met het ministerie van defensie ernstig. De enige informatie die u over hem heeft, namelijk dat hij voorzitter is van een commissie, staat bovendien ook te lezen op één van uw ingediende documenten en kon u gemakkelijk hebben afgelezen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Daarnaast vermeldt u dat u samen met uw ooms het enige transportbedrijf had in Paktia en dat u daarom dit contract kreeg (CGVS, p 9). Ten eerste is dit al zeer moeilijk om te geloven. Ten tweede stelt u nadien dat dit verliep volgens een procedure die veel weg heeft van een openbare aanbesteding (Ibid.) U vermeldt daarbij ook dat er andere transportbedrijven aanwezig waren op deze vergadering maar dat u de enige was die werkzaam was in Paktia en Paktika (CGVS, p 9-10). U dan gevraagd waarom het Afghaanse nationale leger, dat ongeveer 300 000 soldaten heeft, talloze Amerikaanse auto's en vliegtuigen ter beschikking heeft voor transport nog externe privé-bedrijven nodig zou moeten hebben, stelt u dat zij het risico namen aangevallen te worden door zich in militaire konvoien te verplaatsen en dit zo wilden vermijden (Ibid.). Echter haalt u zelf aan dat twee van uw wagens ook werden aangevallen door de taliban (zie infra) waardoor deze redenering niet opgaat.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht dat u een contract had met het ministerie van defensie voor vervoer van soldaten. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met de taliban.

U maakt ook onvoldoende aannemelijk dat u een persoonsgerichte vorm van vervolging loopt door toedoen van de taliban. U verklaart dat u twee dreigbrieven ontving voor de machtsovername van de taliban (CGVS, p 13 en 15). Indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen hieromtrent, quod non, kreeg u hier ruimschoots de tijd om maatregelen te nemen en te anticiperen op een volgend bezoek, te meer er in de eerste dreigbrief die u neerlegt te lezen valt dat de taliban uw auto's en chauffeurs zullen aanvallen (Zie dreigbrief dd. 25/06/1442 omgezet naar Westerse kalender: 08.02.2021). In uw tweede dreigbrief staat te lezen dat ze u zullen uitschakelen (dreigbrief dd. 14/07/1442 = 26.02.2021). U verklaart tevens dat er twee auto's van u werden aangevallen in diezelfde periode (CGVS, p 15) toch blijft u uw werkzaamheden verderzetten tot en met de machtsovername en neemt u geen noemenswaardige veiligheidsmaatregelen (CGVS, p 7). Dat de taliban, een gewapende groepering gekend om zijn agressieve daden, bovendien meerdere dreigbrieven sturen is een weinig logische daad. Immers door deze brieven te sturen, konden ze er toch van uitgaan dat u of uw familie mogelijks een poging zouden ondernemen om te ontsnappen, waardoor hun kans op succes nihil was. Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren, en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, in casu quod non, of dat jullie op zijn minst meer veiligheidsmaatregelen zouden nemen. Dat u zich beroept op de aanwezigheid van de overheid om uw gebrek aan maatregelen te verantwoorden, kan echt niet overtuigen aangezien u ook

aangeeft dat de taliban overal aanwezig waren op de wegen die u frequenteerde (CGVS, p 10). Uw afwachtende en berustende houding valt niet te rijmen met de ernstige dreiging door de taliban en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Daarenboven legt u vage verklaringen af over de taliban die u bedreigden. Zo stelt u dat u werd bedreigd door de taliban van zowel Logar provincie als die van Paktia (CGVS, p 14). U hierover verder bevraagd, blijkt al snel dat u deze mensen niet kent en niet weet waar zij zich mee bezig houden, en hoe lang zij zich al inzetten voor deze gewapende groepering (Ibid.). U voegt eraan toe dat hun job was om waarschuwingen te sturen via dreigbrieven en als een persoon hier niet op inging dan kreeg hij nog een waarschuwing, en nog één, etc. (Ibid.). Het CGVS stelt zich serieus vragen bij dergelijke werkwijze van deze gewapende groepering.

Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die u zou ontvangen hebben. Meermaals doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS laat u blijken dat er een informant zou geweest zijn bij het commissariaat van het ministerie van defensie die aan de taliban de informatie zou hebben doorgegeven dat uw bedrijf nieuwe rekruten en gewonde/gedode soldaten transporteert (CGVS, p 9 en 14). U dan de vraag gesteld waarom u geen andere veiligheidsmaatregelen heeft genomen om uw auto's/chauffeurs te beschermen als u dan toch weet had van een informant binnen het commissariaat, stelt u dan weer dat er geen probleem was in dit commissariaat en er zeker geen mol was maar dat één van de soldaten die u vervoerde dit zou hebben doorverteld aan de taliban (CGVS, p 14). Waarom een soldaat dit zou doen, hiermee ook zichzelf in gevaar brengend is niet duidelijk. Daarnaast stelt u ook aanvankelijk dat u niet wist wie uw bedreigers waren en als u dit wel had geweten, u gewoon het veiligheidsdepartementeninstituut zou inlichten en zij ze zouden arresteren (Ibid.). Wanneer de protection officer u even later vraagt waarom uw familie bij de ontvoering van uw neef wel de autoriteiten inschakelde maar u dit na het ontvangen van de dreigbrieven niet deed, past u uw initiële verklaring aan en stelt u dat u deze bedreigingen wel degelijk ging melden bij NDS (CGVS, p 17). Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban dient ook de vervolging die uw familie in Afghanistan nadien gekend zou hebben in twijfel te worden getrokken. Zo stelt u dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan werd meegenomen door de taliban omdat ze naar u op zoek waren (CGVS, p 3 en 5 en 18). Hoewel ze uw vader eerst oppakken laten ze hem dan na eenvoudige bemiddeling toch weer vrij, ook al hadden ze de voorwaarde gesteld dat ze uw vader pas gingen vrijlaten wanneer hij u aan hen zou presenteren (CGVS, p 18). Wederom kan er verwacht worden dat de taliban daadkrachtiger zouden optreden indien ze u en uw familie echt zouden viseren. Uw familie leeft bovendien nog steeds in hetzelfde huis als waar u in Afghanistan woonde zonder veel bijzondere veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p 4 en 19). U stelt bovendien dat u een derde dreigbrief, een "orderbrief", heeft ontvangen na uw vertrek uit Afghanistan (dd. 12/11/1443 omgezet naar 12.06.2022). Echter legt u hierover vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt uit dit document dat u deze dreigbrief een klein jaar na uw vertrek uit Afghanistan heeft ontvangen, namelijk in juni 2022 (zie supra). U situeert deze brief ongeveer een maand na het eerste bezoek dat uw familie kreeg van de taliban in september 2021 (CGVS, p 18). Uw verklaring is dat deze brief al werd geschreven een maand na dit eerste bezoek maar dat u er pas over wist toen u internationale bescherming vroeg in België omdat uw vader te bezorgd was om dit te delen (Ibid.). Ten eerste gaat deze redenering niet op aangezien de datum op de brief duidelijk aangeeft dat deze geschreven werd in juni 2022 en dus niet in oktober 2021 zoals u beweert. Ten tweede is het dan ook merkwaardig dat uw vader u omwille van deze problemen Afghanistan doet ontvluchten, uw reis naar België laat regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer ten aanzien van de taliban.

Tot slot haalt u aan dat de familie van de daders die uw neef ontvoerd en vermoord hebben, zich nu bij de taliban hebben aangesloten en u zouden vermoorden (CGVS, p 13). Alhoewel het CGVS de ontvoering en moord op uw neef niet in twijfel trekt, kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u hierdoor zou krijgen. Ten eerste stelt u dat de moord op uw neef gelinkt was aan uw vermeende tewerkstellingscontract met het ministerie van defensie (CGVS, p 7 en 12). Uit voorgaande argumentatie bleek dat u dit niet geloofwaardig heeft gemaakt. Ten tweede impliceert dit dus dat deze daders al bij de taliban hoorden toen ze uw neef vermoordden, wat ingaat tegen uw verklaringen dat zij zich na de machtsovername bij de taliban hebben aangesloten (CGVS, p 13). Ten derde werd u de vraag gesteld waarom ze specifiek uw neef hebben meegenomen, waarop U antwoordt dat u die tijd in India verbleef om er te studeren (CGVS, p 16) waardoor het wederom niet geloofwaardig is dat uw neef werd vermoord omwille van uw vermeende contract bij defensie. Ten vierde antwoordt u ontkennend wanneer u gevraagd wordt of die familie sinds het moment dat de daders ter dood veroordeeld werden u ooit hebben bedreigd (Ibid.). Ten slotte stelt u dat deze familie of de taliban alleszins uw vader en uw oom, tevens de vader van uw vermoorde neef met rust laten omdat zij oud zijn (CGVS, p 18). Als de taliban/de familie van de moordenaars van uw neef echt uit zijn op wraak, dan zouden zij uw familieleden niet sparen omdat zij simpelweg te oud zijn.

U legt verschillende documenten en neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden. Deze kunnen echter niet leiden tot een andere beoordeling van het CGVS inzake uw verzoek om

internationale bescherming. Vooreerst hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

De kopie van de vergunningen van uw zaak, alsook de kopie van uw badge worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. De documenten betreffende uw vermeende contract met het ministerie van defensie werden zijdelings al besproken. Met deze stukken toont u niet aan dat u daadwerkelijk een contract had dat jaarlijks vernieuwd werd met het ministerie van defensie, hoogstens dat u meegedongen heeft met een openbare aanbesteding. Hetzelfde dient gezegd te worden i.v.m. de kopieën van uw dreigbrieven. Het CGVS stelt vast dat dergelijke handgeschreven brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld, en de bewijswaarde ervan dus gering is, temeer de brieven niet gepaard gaat met een geloofwaardig asielrelaas. De kopieën van foto's die u neerlegt van een bebloede en gehavende wagen tonen niet aan op welke manier en door wie deze werden toegetakeld. De kopie van een foto van een persoon nabij een wagen alsook de kopieën van foto's van uw familieleden tonen verder niets aan. De kopie van het krantenartikel en de USB-stick met daarop het videofragment over de ontvoering en moord op uw neef worden door het CGVS niet in vraag gesteld. De kopieën van identiteitskaarten van uw familieleden, en de kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort bewijzen enkel jullie identiteit wat hier niet ter discussie staat. Uw schooldocumenten staven enkel uw scholingsgraad, niets meer, niets minder.

De betrouwbaarheid van Afghaanse documenten is bovendien erg onzeker. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen ervan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van een vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_O.pdf)).

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Inzake de opmerking op de notities die u na het onderhoud doorstuurt merkt het CGVS op dat deze geen ander licht werpt op de beoordeling, het betreft louter een verduidelijking.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, 82, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 82 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_FASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul teide in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of Van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, 8 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio- economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 8 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 88 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 88 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 88 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 88 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 8 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 88 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. ". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 58 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, 8 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic

indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020-08_FASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022-11-Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan — Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023-12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022-08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>). EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022-08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023-12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen

sinds de machtsovername door de taliban 20231214.pdf. kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen: Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang: Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land pinnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De

controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders OP te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat U gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken.

Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, (...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen over het vermeende contract dat hij zou gehad hebben met het Afghaanse ministerie van defensie, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen omtrent dit contract tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Hij benadrukt hierbij opnieuw dat er geen vaste prijzen werden afgesproken met het ministerie van defensie, hetgeen volgens hem volkomen normaal is in een land als Afghanistan waar de prijzen van brandstof en andere goederen sterk schommelen. Alles zou afhangen van de prijzen op het moment van de geleverde dienst waardoor er dan ook geen vaste prijsafpraak kon worden gemaakt. De prijslijst die verzoeker neerlegde, betrof slechts een indicatie van de gangbare prijzen ten tijde van de werkzaamheden van zijn bedrijf, zo verduidelijkt verzoeker.

Betreffende de overweging uit de bestreden beslissing, dat zijn verklaringen omtrent de totstandkoming van het contract tussen verzoeker en het ministerie van defensie tekortschieten, geeft verzoeker zijn eerdere verklaring weer dat zijn bedrijf werd gecontacteerd door een recruitmentcommissie van het ministerie van transport. Dat hij niet veel informatie kan geven over S., zijn contactpersoon binnen het ministerie van defensie, wijt verzoeker aan het feit dat zij louter een zakelijke relatie hadden. Het is als onderaannemer van het ministerie volgens verzoeker geen vereiste om het totale functiepakket van S. te kennen en het zou onredelijk zijn om dit te vereisen.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing aangeeft dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zou vermeld hebben dat hij samen met zijn ooms het enige transportbedrijf had in Paktia, beweert verzoeker thans dat hij dit nooit gezegd heeft. Hij geeft aan dat zij wel het enige transportbedrijf waren dat in staat was om een dergelijke hoeveelheid aan personen te vervoeren omdat andere bedrijven niet zoveel wagens ter beschikking hadden. Ingevolge de opmerking van de commissaris-generaal, dat het weinig geloofwaardig is dat het Afghaanse nationale leger beroep zou doen op een privébedrijf voor het transport van soldaten aangezien zij zelf zeer veel transportmiddelen ter beschikking hebben, stelt verzoeker dat dit gedaan werd om de risico's van transporten in militaire konvoien te vermijden. Wanneer de commissaris-generaal aanstipt dat deze tactiek niet werkt aangezien ook de voertuigen van verzoeker werden aangevallen en hijzelf werd geïdoleerd, beweert hij dat de aanval slechts plaatsvond na onderzoek door de taliban naar collaborateurs met de overheid. Dit was nu eenmaal het risico verbonden aan de activiteiten van zijn bedrijf, zo oppert verzoeker, maar vormt volgens hem geen reden om te twifelen aan zijn relaas.

Ingevolge de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het uitblijven van een reactie van verzoeker op de dreigbrieven die hij ontving, waarin nochtans duidelijk vermeld werd dat de konvoien aangevallen zouden worden en dat hij zou worden uitgeschakeld, stelt verzoeker dat het om een berekend risico ging, omdat de overheid de controle had in de regio. Daarnaast stelt verzoeker dat de periode tussen de eerste dreigbrief en de aanval te kort was om doortastende maatregelen te nemen en dat hij pas na de tweede dreigbrief overwoog om het gebied te verlaten.

Verzoeker acht het vervolgens weinig redelijk dat van hem wordt verwacht dat hij bijkomende informatie zou moeten kunnen verstrekken over de talibanleden die hem bedreigden. In zijn middel stelt hij dat hij geen enkel contact had met de taliban en louter een ondernemer was die zaken deed met de Afghaanse overheid.

Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen en zijn reactie hierop omdat hij enerzijds aangaf dat er een informant actief was bij het ministerie die informatie doorgaf aan de taliban, terwijl hij later ontkende dat er een 'mol' was en omdat hij zogenaamd geen aangifte deed omdat hij niet wist wie hem bedreigde, maar naderhand verklaarde dat hij de bedreiging wel degelijk meldde, stelt verzoeker in zijn middel dat dit allemaal vermoedens zijn, waardoor hij geen specifieke maatregelen kon treffen.

Wat de omstandigheden van de vrijlating van zijn vader betreft nadat deze zou zijn opgepakt door de taliban, beweert verzoeker dat het helemaal niet abnormaal is dat de taliban door tussenkomst van de dorpsouderen mensen vrijlaten.

Waar de commissaris-generaal ten slotte ingaat op de ontvoering van en de moord op verzoekers neef, verduidelijkt verzoeker dat diens neef niet werd ontvoerd omwille van zijn contract met de overheid maar

omwille van het contract van het bedrijf van zijn ooms met de overheid. Verzoekers ooms waren toen immers de eigenaars van het bedrijf waardoor het niet vreemd is dat verzoekers neef werd ontvoerd en niet hijzelf omdat die neef dichterbij verzoekers ooms. Verzoeker benadrukt bovendien dat het de familieleden van de ouders van de ontvoering zijn die zich na de machtsovername hebben aangesloten bij de taliban en niet de ouders zelf aangezien deze al langer lid waren van de taliban.

Ten slotte benadrukt verzoeker in zijn eerste middel dat de taliban ouderen met respect behandelen zoals de islam het voorschrijft, wat zou moeten verklaren waarom de taliban verzoekers vader en oom met rust laten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist dat er in Afghanistan geen risico zou bestaan op ernstige schade door toedoen van willekeurig geweld. Verzoeker wijst hierbij op de grote onrust die er in Afghanistan heerst, onder meer door interne conflicten van de taliban. Hij citeert hierbij passages uit de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en de EUAA *Country Focus Afghanistan* van 5 december 2023. Specifiek met betrekking tot de provincie Paktia, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, verwijst hij naar internetartikels van *Tolo News* en *Hasht e Subh Daily* waarin verschillende geweldsincidenten in deze provincie worden opgesomd.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de precare socio-economische situatie aanleiding kan geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hierbij verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak Sufi en Elmi en maakt hij de vergelijking met de zaak S. H. H. Volgens het Hof kon de situatie in Somalië (Sufi en Elmi) niet vergeleken worden met de situatie in Afghanistan (S. H. H.) omdat er in Afghanistan ten tijde van de uitspraak een functionerende centrale regering was die de controle had over het gehele land en dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties. Volgens verzoeker zijn deze verschillen thans, sinds de machtsovername door de taliban, niet meer aanwezig. Verzoeker wijst erop dat de taliban niet bij machte zijn om het land te regeren. Uit berichtgeving van het EUAA, VRT en *de Volkskrant* blijkt volgens verzoeker dat de socio-economische situatie uitermate zorgwekkend is. Nog volgens verzoeker zijn de taliban in Afghanistan van hetzelfde niveau als de Islamitische opstandelingen in Somalië, is de hoeveelheid aanwezige humanitaire hulporganisaties gedaald en hebben ze te maken met grote tekorten door een gebrek aan financiering. Verzoeker stelt ook dat natuurrampen frequent voorkomen in Afghanistan en verwijst hierbij naar zware overstromingen die blijken uit landeninformatie van 2022. Verzoeker verwijst vervolgens naar het EUAA Rapport *Afghanistan Country Report* van 5 december 2023 waarin verder wordt ingegaan op de armoedegraad in Afghanistan. Uit het geheel van artikels, rapporten en jurisprudentie concludeert verzoeker dat de uiterst precare humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan een welbewuste handeling van een actor, met name de taliban. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om voor een inkomen te zorgen omdat hij als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zou worden en hij verwijst hierbij naar de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Aanvullende nota CGVS

Op 5 november 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 5 november 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

2.2.2. Aanvullende nota verzoeker

De raadsman van verzoeker maakte op 20 november 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij aanvullende gegevens wenst bij te brengen over de veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan. Verzoeker wijst erop dat in de aanvullende nota van de verwerende partij geen melding wordt gemaakt van de meest recente EUAA *Country Focus* van november 2024, waarin wordt beschreven dat familieleden van gevluchte Afghansen die samenwerkten met de voormalige overheid het doelwit waren van de Taliban. Volgens verzoeker is deze vrees voor vervolging in zijn hoofd gegrond omdat hij een contract had met het voormalige ministerie van defensie.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat uit de EUAA *Country Focus* van november 2024 blijkt dat er in 2024 een stijging viel waar te nemen van het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan. Vervolgens stipt hij aan dat de socio-economische situatie in Afghanistan zeer slecht is en dat het voor hem, als terugkeerder uit het Westen, bijzonder moeilijk zal zijn om aan werk te geraken omwille van het maatschappelijke stigma, waarbij hij een passage aanhaalt uit de EUAA *Country Guidance* van januari 2023. Tenslotte verwijst verzoeker naar de Moraliteitswet die in de zomer van 2024 in Afghanistan werd uitgevaardigd en in de EUAA *Country Focus* werd vermeld. Deze wet verbiedt westerse kledij en vriendschappen met niet-moslims, zo stelt verzoeker, en zouden de terugkeer van verzoeker bemoeilijken.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in beide middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker afkomstig is uit het district Gardez in de provincie Paktia (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 22 februari 2023, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde te vrezen gedood te worden door de taliban omdat hij in Afghanistan eigenaar was van een transportbedrijf dat een contract had met het ministerie van defensie om nieuwe rekruten, alsook gewonde en gedode soldaten, te vervoeren (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 22 februari 2023). Verzoeker zou omwille van zijn werkzaamheden meerdere dreigbrieven ontvangen hebben en twee auto's van zijn bedrijf zouden door de taliban zijn aangevallen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 14-15). Verzoeker koppelt zijn vrees voor vervolging daarenboven aan de veronderstelling dat hij problemen zou krijgen met de families van de ter door veroordeelde ontvoerders van zijn neef omdat deze ontvoerders werden geëxecuteerd omwille van die ontvoering en omdat hun familieleden zich nadien bij de taliban zouden hebben aangesloten (*Ibid.* p. 13). Na de machtsvername zouden de kantoren van verzoekers bedrijf door de taliban zijn ingenomen waarop hij een week na de machtsvername besloten zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten (AD, Stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 22 februari 2023).

5.1.3. Verzoekers vrees voor de taliban is dus hoofdzakelijk gekoppeld aan het contract dat zijn transportbedrijf zou hebben gehad met het voormalige Afghaanse ministerie van defensie. De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in de periode van 2017 tot 2021 samen met zijn vader een privé-transportbedrijf runde, niet wordt betwist. Het wordt wel ongeloofwaardig geacht dat verzoeker een contract had met het ministerie van defensie, en dus met de voormalige Afghaanse overheid. Zo weerlegt verzoeker in zijn middel nergens de vaststelling dat er geen enkel concreet begin van bewijs voorligt van het bestaan van een contract, terwijl redelijkerwijs kan worden verwacht dat een (voormalige) bedrijfsleider deze contracten kan voorleggen. Het enige document dat verzoeker ter zake voorlegt, blijkt een vraag om inlichtingen te zijn vanwege het ministerie van defensie en een tabel met tarieven (AD, stuk 5, Documenten, vraag inlichtingen defensie) maar dit kan bezwaarlijk als een contract met de Afghaanse overheid worden gekwalificeerd. Verzoeker blijkt de afwezigheid van bewijsstukken niet te kunnen compenseren met accurate en geloofwaardige verklaringen. Uit het persoonlijk onderhoud was immers gebleken dat verzoeker geen enkele duidelijkheid kon scheppen over de vraag welke prijzen hij ten aanzien van de overheid hanteerde, hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 10). Verzoeker stelde immers dat het ministerie van transport hen in ruil voor het transporteren van rekruten zou betalen (*Ibid.*, p. 9). Ook over de totstandkoming van het contract en de contactpersoon bij het ministerie van defensie legde verzoeker bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen af (*Ibid.*, p. 11): verzoeker maakte gewag van een zekere S., maar kon geen enkele info geven over zijn concrete functie.

In zijn middel herhaalt verzoeker dat er geen vaste prijsafspraken werden gemaakt omdat de prijzen voortdurend wijzigden, hetgeen moeilijk te rijmen valt met zijn initiële verklaring dat zijn bedrijf een contract had met het ministerie van defensie om in te staan voor het transport van militairen (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 22 februari 2023). Tevens herhaalt verzoeker dat het contact verliep via het ministerie van transport en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij het takenpakket van zijn contactpersoon bij het ministerie van defensie integraal zou kunnen beschrijven. Door in zijn middel zijn eerdere verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing te ontkrachten. Gelet op de totale ongeloofwaardigheid van

de totstandkoming en het bestaan van een contract tussen verzoekers privé-vervoersbedrijf en de voormalige Afghaanse overheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker koppelt aan dit contract. Bijgevolg kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij in zijn aanvullende nota van 20 november 2024 op basis van de meest recente EUAA-landeninformatie aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt in zijnen hoofde en in hoofde van zijn familieleden omdat hij zou hebben samengewerkt met de voormalige Afghaanse overheid.

Verzoeker maakt bovendien geenszins aannemelijk dat hij daadwerkelijk een persoonsgerichte vorm van vervolging vreest vanwege de taliban omwille van de voorgehouden link met de voormalige overheid. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de afwachtende en berustende houding van verzoeker na de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, niet te rijmen valt met de ernst van de dreiging die volgens verzoeker zou uitgaan van de taliban. Verzoeker had immers aangegeven dat zijn neef door hen werd ontvoerd en vermoord naar aanleiding van het contract dat het transportbedrijf van zijn ooms had afgesloten met de Afghaanse overheid (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p.16).

Verzoeker verklaarde dat hij, voor de machtsovername, twee dreigbrieven ontving vanwege de taliban. Verzoeker zou een eerste dreigbrief hebben ontvangen op 8 februari 2021, waarin te lezen staat dat de taliban verzoekers auto's en chauffeurs zouden aanvallen (AD, Stuk 5, Documenten, 3 dreigbrieven taliban). In een volgende dreigbrief, die verzoeker op 26 februari 2021 ontvangen zou hebben, schreven de taliban dat ze verzoeker zouden uitschakelen (*Ibid.*, 3 dreigbrieven taliban). In de weken die verlopen tussen de ontvangst van beide dreigbrieven zouden twee van verzoekers auto's zijn aangevallen door de taliban (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 15). Desondanks bleef verzoeker zijn werkzaamheden verderzetten tot en met de machtsovername en nam hij geen noemenswaardige veiligheidsmaatregelen om zichzelf, zijn chauffeurs en/of zijn familie te beschermen (*Ibid.*). Van verzoeker kan evenwel worden verwacht dat hij de dreigbrieven van de taliban en de aanvallen op zijn auto's bijzonder ernstig zou nemen, gezien het wedervaren van zijn neef en hierop zou hebben gereageerd door veiligheidsmaatregelen te nemen.

Daarnaast blijkt verzoeker niet bij machte om met enige precisie aan te duiden van wie de bedreigingen afkomstig waren. Zo verklaarde verzoeker zowel door taliban van de provincie Logar als van de provincie Paktia bedreigd te worden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 14), maar hij bleek niet bij machte nader te schetsen wie binnen de taliban het op hem gemunt had. In zijn middel stelt verzoeker dat hij een ondernemer was en geen contacten heeft met de taliban, maar er mag van verzoeker worden verwacht dat hij nauwkeuriger kan schetsen uit welke hoek de bedreigingen kwamen en wie hiervoor verantwoordelijk is. Nochtans legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of er al dan niet een informant van de taliban actief was binnen het ministerie van defensie (*Ibid.*, p. 14), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas in belangrijke mate ondermijnt. In zijn middel slaagt verzoeker er niet in de onduidelijkheid of de tegenstrijdigheden op te heffen.

In zijn middel beroept verzoeker zich wederom op het gegeven dat de overheid de macht had in zijn regio om het gebrek aan voorzorgsmaatregelen te verantwoorden, maar dit kan geenszins overtuigen omdat verzoeker zelf gewag maakte van de aanwezigheid van de taliban op verschillende plaatsen (*Ibid.* p. 10). De aanwezigheid van de overheid had in het verleden ook niet kunnen verhinderen dat verzoekers neef ontvoerd en vermoord werd door leden van de taliban. Verzoeker wijst in zijn middel ook op de korte tijdspanne tussen de eerste dreigbrief en de aanvallen op twee auto's van zijn bedrijf, waardoor hij geen doortastende maatregelen zou hebben kunnen nemen en stelt dat hij na de tweede dreigbrief wel degelijk actie heeft ondernomen door het grondgebied te verlaten. De Raad merkt echter op dat dit niet spoort met de verklaringen van verzoeker, die ook na de tweede dreigbrief van 26 februari 2021 zijn werkzaamheden onverminderde voortzette. Verzoeker gaf immers tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zijn bedrijf zelfs ten tijde van de machtsovername, die plaatsvond medio augustus 2021, nog steeds soldaten transporteerde naar checkpoints (*Ibid.*, p. 13). Dit impliceert dat verzoeker gedurende bijna een half jaar na het ontvangen van de tweede dreigbrief nog steeds actief was zonder enige veiligheidsmaatregel te nemen.

5.1.4. De Raad merkt bovendien op dat ook de voorgehouden vervolging ten aanzien van verzoekers familieleden in Afghanistan in vraag gesteld kan worden. Verzoeker stelt dat zijn vader na zijn vertrek uit Afghanistan werd meegenomen door de taliban (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 13). Hoewel verzoekers vader enkel zou worden vrijgelaten onder voorwaarde dat hij zijn zoon aan hen zou presenteren (*Ibid.* p. 18), werd hij toch vrijgelaten dankzij de bijstand van de dorpsoudsten (*Ibid.* p. 13). Van de taliban kan echter verwacht worden dat ze daadkrachtiger zouden optreden indien ze verzoekers familie effectief zouden viseren met het doel verzoeker te kunnen inrekenen. Door verzoekers vader vrij te laten en nadien een 'orderbrief' te sturen waarin vermeld staat dat verzoeker bij de taliban moet verschijnen (AD, stuk 5, Documenten, 3 dreigbrieven taliban), hadden de taliban immers geen enkele garantie dat verzoeker dit ook effectief zou doen. Door in zijn middel te herhalen

dat het niet abnormaal is dat de taliban mensen vrijlaten na tussenkomst van de dorpsouderen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat deze vrees voor vervolging thans nog actueel is.

5.1.5. Tot slot koppelt verzoeker zijn vrees voor vervolging eveneens aan de familie van de ter dood veroordeelde ouders die zijn neef zouden hebben omgebracht en waarvan verzoeker vermoedt dat ze nu talibanleden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in dit verband er niet in slaagt om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker geeft immers zelf aan dat de families van de ter dood veroordeelde ouders hem nooit bedreigd hebben (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 18). Zijn vrees voor de families van de ter dood veroordeelden berust dus enkel op het vermoeden dat zij zich na de machtsovername zouden aansluiten zouden hebben bij de taliban (*Ibid.*, p. 13), terwijl uit de eerdere verklaringen van verzoeker kan worden opgemaakt dat zij reeds deel zouden hebben uitgemaakt van de taliban op het ogenblik van de ontvoering van en moord op zijn neef (*Ibid.*, p. 7 en 12). Bovendien speelde de ontvoering, verminking en moord van zijn neef zich af in 2016, toen verzoeker omwille van studies in India verbleef, en werden de ouders in 2018 geëxecuteerd (*Ibid.*), waardoor het weinig aannemelijk is dat verzoeker geviséerd zou worden en het logischer overkomt dat de familie van de veroordeelden zich op verzoekers oom zouden wreken of op andere (mannelijke) familieleden van verzoeker die nog in Afghanistan verblijven. Verzoeker herhaalt in zijn middel zijn bewering dat zijn familieleden, waaronder zijn ooms en zijn vader, gespaard worden omdat ze oud zouden zijn, hetgeen weinig geloofwaardig overkomt. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de families van de ter dood veroordeelden, indien zij respect zouden betonen voor ouderen en deze met rust laten, enkel verzoeker zouden viseren en hun wraak niet zouden bekoelen op de jongere (mannelijke) familieleden van verzoeker die op heden nog in Afghanistan verblijven, zoals zijn broers, of zijn zonen (AD, stuk 7, informatie + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 22 februari 2023, persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden).

5.1.6. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker op basis van zijn verklaringen en de neergelegde stukken geen gegronde vrees op vervolging kan worden vastgesteld. Er blijkt evenmin een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van de voorgehouden diensten die zijn bedrijf leverde voor de Afghaanse overheid en/of omwille van wraak vanwege de familie van de ter dood veroordeelden die verzoekers neef hebben ontvoerd en omgebracht, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In een tweede onderdeel van zijn tweede middel gaat verzoeker nader in op de heersende socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername, onder andere op het vlak van gezondheidszorg en voedselvoorziening, aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM.

Voorts is verzoeker van oordeel dat de humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk veroorzaakt wordt door het optreden van de taliban.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn middel leidt verzoeker uit internetartikels van VRT NWS, *Human Rights Watch*, *Khamsa Press* en informatie van de Verenigde Naties af dat de precaire socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de gedragingen van de taliban.

De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens, die worden opgesomd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 5 november 2024, vast dat de huidige crisissituatie in Afghanistan niet (in hoofdzaak) kan worden toegeschreven aan de opzettelijke gedragingen of omissies van een actor of verschillende actoren, zelfs niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de

arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is evenwel een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers familie over spaargeld beschikt en financieel onafhankelijk is door eerdere investeringen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 januari 2024, p. 6). Verzoeker zou trouwens voor de organisatie van zijn vlucht naar het Westen een som van 12.000 dollar betaald hebben aan een Pakistaanse smokkelaar (AD, stuk 7, Informatie + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 22 februari 2023, reisroute). Uit deze gegevens blijkt dat verzoeker een telg is uit een welstellende familie waardoor het weinig aannemelijk is dat hij in geval van terugkeer onmogelijk in zijn meest elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In zijn aanvullende nota van 20 november 2024 stipt verzoeker aan dat het voor hem, als terugkeerder uit het Westen, bijzonder moeilijk zal zijn om aan werk te geraken omwille van het maatschappelijke stigma, maar hij maakt dit geenszins concreet.

Verzoeker maakt in zijn aanvullende nota ook melding van de zogeheten Moraliteitswet die in de zomer van 2024 in Afghanistan werd uitgevaardigd, maar er wordt geenszins aangetoond dat de voorschriften uit deze wetgeving in de provincie Paktia daadwerkelijk in de praktijk worden gehandhaafd. Verzoeker kan uit het loutere gegeven, dat er bepaalde wetgeving werd uitgevaardigd, geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade puren. Hij maakt immers geenszins concreet aannemelijk dat hij een westerse levensstijl zou hebben verinnerlijkt die het onmogelijk zou maken om zich aan te passen aan de actueel in Afghanistan heersende geplogenheden.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er na de machtsovername door de taliban grote onrust heerst, ook door toedoen van interne conflicten binnen de taliban. Verzoeker bespreekt onder andere een aantal geweldsincidenten in de provincie Paktia.

In zijn aanvullende nota van 5 november 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidsituatie in Afghanistan *"dat de veiligheidsituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in*

vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024. In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsvername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsvername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

5.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt dat er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar enkele internetartikels in verband met geweldsincidenten in de provincie Paktia, die na lectuur in wezen een gericht karakter blijken te hebben (gericht tegen politie of vanuit etnische motieven), niet aan dat er in hoofde van verzoeker individuele elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn voor het eventueel aanwezige beperkte willekeurige geweld in de provincie Paktia. In zijn aanvullende nota van 20 november 2024 stelt verzoeker op basis van de meest recente landeninformatie dat er sprake is van een stijgend aantal geweldsincidenten in Afghanistan in de loop van 2024, maar hij toont niet aan dat deze geweldsincidenten kaderen in een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN